

[Stærmose.]

tidig Lindring, men ikke varig Hælbredelse.

Det er naturligt for mig at fremhæve dette, eftersom Danmark ikke har ændret sin traditionelle Opfattelse, at i det lange Løb opnaas de bedste Resultater, naar de forskellige Varer produceres, hvor det kan gøres bedst og billigst. Danmark finder stadig, at det endelige Maal bør være et Minimum af Toldgrænser, Kyotasyttemer, Valutakontrol og andre Restriktioner og et Minimum af kunstige Forholdsregler saaledes som Statstilskud.

Det danske Folks Syn paa internationalt Samarbejde er klart og enstemmigt. Jeg kan derfor love, at Danmark vil være rede til at samarbejde i enhver almindelig Plan, som de øvrige Nationer maatte enes om. Vi ønsker at bidrage vort yderste til Opbygningen af en bedre Verden. Med dette Maal for Øje vil Danmark paa Linie med andre Nationer være villig til at paalægge sig ethvert Baand og yde ethvert Offer.

Jeg skal derefter gaa over til at behandle et enkelt Spørgsmaal, der for mig har umaadelig stor Betydning i Forholdet mellem den danske Stat og UNRRA. Det er Spørgsmaalet om de 210 000 Flygtninges hele Status. Der er, siden Danmark tiltraadte UNRRA — Juli-August 1945 —, saa vidt jeg har været i Stand til at efterspore det, ikke fremkommet nogen autoritativ Udtalelse herom. Vi er alle enige om, hvad vort Ønske er med Hensyn til disse Flygtninges fremtidige Anbringelse, og jeg vil gerne stille det Spørgsmaal, om der da ikke er søgt anerkendt gennem UNRRA en ganske klar Status for det danske Flygtningeproblem.

Den højtærede Udenrigsminister refererede det Arbejde, der er gjort fra det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Krafts Side i London, og brugte dér det Udtryk om den danske Forsorg for de 210 000 Flygtninge, at dette Hjelpearbejde ikke falder ind under UNRRA's Virksomhed. Det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft havde paa udmærket Maade i London paapeget, paa hvilke forskellige Omraader Danmark nu ydede Bidrag til det internationale Hjelpearbejde, og det var i denne Forbindelse, den Bemærkning blev gjort, at Flygtningearbejdet dog maatte regnes med, selv om dette Hjelpearbejde ikke falder ind under UNRRA's Virksomhed. Det forbavser mig noget, at denne Udtalelse fremsættes. Det kan være, at Grunden til min Forundring er den, at jeg

ikke kender Redegørelser, som ikke er offentliggjort. Det kan være, at der er givet den Institution, der hedder Det udenrigspolitiske Nævn, Oplysninger, som skal holdes inden for denne lille Gruppe i et Land, hvor Udenrigspolitikken jo stadig væk er Kabinetspolitik. Men det forekommer mig dog, at det havde nogen Interesse ogsaa herfra at faa klaret Forskellen mellem den Definition af UNRRA's Opgaver, som UNRRA's Raad selv har givet, og saa den Opfattelse, der kommer til Orde gennem det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Krafts Udtalelse, saaledes som refereret af den højtærede Udenrigsminister.

Jeg har haft Lejlighed til at følge UNRRA's Arbejde i Vinteren 1944—45, og jeg har haft Lejlighed til at samle Oplysninger om de Forberedelser, UNRRA gjorde til at sætte ind paa Europas Fastland, saa snart de militære Forhold tillod det, og foruden det, der allerede herfra er nævnt om Vareforsyninger, om medicinske Hjelpeforanstaltninger, er det jo saadan, at Arbejdet med de saakaldte *displaced persons*, altsaa hele Repatrieringsarbejdet, var UNRRA's allerstørste Felt, og i Definitionen af, hvilke Opgaver man inden for UNRRA vilde paatage sig med Hensyn til Repatrieringen, nævnte man 3 Grupper af Flygtninge. Man nævnte for det første Statsborgere i Lande, der er tilsluttet De Forenede Nationer, og som var blevet deporteret eller evakueret til Tyskland eller andre fjendtlige Territorier. For det andet nævnte man Personer, som paa Grund af Race eller Religion eller Virksomhed til Fordel for De Forenede Nationer var blevet tvunget til at flygte til Udlandet eller til et andet Sted inden for tidligere fjendtlige Omraader, eller som var blevet deporteret til Koncentrationslejre el. lign. Det blev om disse to første Kategorier af Flygtninge fra UNRRA's Raads Side klart udtalt, at de vilde ikke blive hjemsendt fra Udlandet ved UNRRA's Foranstaltning, medmindre der forelaa et Samtykke fra vedkommende selv og fra den Regering, paa hvis Omraade den paagældende opholdt sig, og ogsaa fra den Regering, som eventuelt skulde modtage den hjemsendte.

Den tredje Kategori — og det er den, der interesserer os her i Danmark — er den, der omfatter fjendtlige Personer, som er trængt ind paa De Forenede Nationers Omraade. Der nævnes udtrykkeligt Eksempler, der kan paralleliseres over til vore danske Forhold, og det siges fra UNRRA's Raads Side, at alle de her nævnte Personer hjemsendes ved UNRRA's Foranstaltning